

Primljeno: travanj 2011.

GORDANA VULAMA\*

### Lažno silovanje

*Jedna od predrasuda je da su česte lažne prijave silovanja. Statistički pokazatelji demantiraju tu predrasudu jer je izuzetno nizak postotak lažnih prijava u odnosu na ukupan broj prijavljenih seksualnih delikata. Ipak, u svakodnevnoj komunikaciji, pa čak i među policijskim službenicima ta predrasuda itekako živi. Policijski službenici koji se bave kriminalističkim istraživanjem seksualnih delikata vrlo dobro znaju da nije dovoljno na osnovi dojma zaključiti da je riječ o lažnoj prijavi i predmet odložiti u arhivu, već da je u slučaju osnove sumnje da je riječ o lažnom prijavljivanju kaznenog djela pred njima kriminalističko istraživanje novog kaznenog djela. U članku je opisan jedan istiniti događaj iz prakse Policijske uprave zagrebačke, ali su iz njega namjerno izostavljeni identifikacijski podaci sudionika događaja i podaci iz kojih bi se moglo zaključiti o njihovoj identitetu. Nakana je ovog članka da prikaže tijek kriminalističkog istraživanja i način utvrđivanja elemenata kaznenog djela iz članka 302. Kaznenog zakona, s naglaskom na razloge koji su u konkretnom slučaju doveli do počinjenja kaznenog djela.*

Dana 13. travnja 2010. godine u 17,10 h Operativno komunikacijski centar policije Policijske uprave zagrebačke zaprimio je telefonsku obavijest Klinike za ženske bolesti i porode kako je u Kliniku radi ginekološkog pregleda došla ženska osoba koja navodi da je žrtva seksualnog delikta i da je "možda silovana".

Odmah po dojavi, u Kliniku su radi provjere dojave upućeni policijski službenici lokalne policijske postaje koji su tamo zatekli mladu, zgodnu djevojku. Nju ću u daljnjem tekstu oslovljavati izmišljenim imenom "Irena". Policijski službenici su u razgovoru s njom došli do saznanja kako je prethodne noći "seksualno napadnuta" od strane dvojice njoj nepoznatih počinitelja. Ne ulazeći u detalje, kako bi se izbjeglo naknadno ponavljanje obavijesnog razgovora sa žrtvom seksualnog delikta, policijski službenici lokalne

---

\* Gordana Vulama, dipl. pravnica, voditeljica grupe za krvne delikte u Odsjeku za krvne delikte, Odjel općeg kriminaliteta, Sektor kriminalističke policije, PU zagrebačka.

policijske postaje obavili su svoj dio posla i dali pismeni nalog za obavljanje ginekološkog pregleda žrtve seksualnog delikta.

U Klinici za ženske bolesti i porode, dežurni liječnik je obavio ginekološki pregled i izuzeo predmete i biološke tragove sukladno s pravilima za izuzimanje bioloških tragova od žrtve seksualnog delikta, o čemu je sastavljena povijest bolesti; dok su policijski službenici preuzeli "Paket A" s izuzetim biološkim tragovima.

Nakon ginekološkog pregleda u Klinici policijski službenici su Irenu odveli na tjelesni pregled, vađenje krvi i uzimanje uzoraka urina u Ustanovu hitne medicinske pomoći, a potom je doveli u službene prostorije Odsjeka za krvne delikte u Odjelu općeg kriminaliteta radi obavljanja detaljnog obavijesnog razgovora i zaprimanja kaznene prijave. Iz liječničke dokumentacije bilo je vidljivo da Irena nema nikakvih tjelesnih ozljeda, niti vidljivih bioloških tragova koji bi mogli potjecati od počinitelja kaznenog djela.

Sjedila je na stolcu u mom uredu, pognute glave, zgrčena. Dlanove ruku stiskala je koljenima jedan uz drugi. Duga pepeljasta kosa joj je prekrivala lice.

Pozdravila sam je, rekla joj svoje ime i rukovala se s njom. Ruke su joj bile hladne i vlažne. Nervozna je i uplašena, pomislila sam. Pokušavala sam uspostaviti komunikaciju razgovorom o stvarima koje nemaju nikakve veze s kaznenim djelom. Saznala sam da je prije, oko dvije godine nakon završene srednje škole, u potrazi za poslom došla u Zagreb gdje je dobila posao službenice u uglednom trgovačkom društvu. Radi na radnom mjestu srednje stručne spreme, zadovoljna je poslom koji radi i nada se napredovanju u karijeri. Sviđa joj se Zagreb, njegovi ljudi, zgrade i mogućnosti koje grad pruža mladim ljudima. Živi u iznajmljenom stanu koji dijeli s prijateljicom Mijom. U rodnom gradu su joj ostali roditelji i dečko s kojim je "hodala" par godina. Vezu je nedavno prekinula jer je u Zagrebu našla novu ljubav – Marka. Planirali su zajednički život, brak i djecu, ali sada ... nakon ovoga, ... ne zna što će s njima biti, kaže mi Irena kroz plač. Na moje pitanje "Što se dogodilo?" odgovara da zapravo ne zna je li silovana ili nije jer je izgubila svijest i ne sjeća se događaja.

Pitam je da li je dobila udarac od kojega je izgubila svijest, a ona odgovara da nije. Na upit je li uzimala alkohol ili drogu uvrijeđeno odgovara da nije. Plače, kaže da joj je svega dosta i da samo želi ići kući.

Slutim da Irena ne govori istinu kada kaže da je izgubila svijest i da se događaja ne sjeća. Potičem je da mi iskreno ispriča što joj se dogodilo, a ona nastavlja da joj ni ginekolog nije vjerovao kada je rekla da je izgubila svijest i da se ničega ne sjeća. Čak je bio i bezobrazan prema njoj. Bez uvijanja joj je rekao kako joj ne vjeruje da je izgubila svijest ali i da nema nikakvih tragova silovanja. Irena ponavlja da je znala kako joj nitko neće vjerovati i da zato nije htjela prijaviti napad.

"Ja ti vjerujem!" kažem joj i nastavljam kako do sada od nje nisam čula što joj se zaista dogodilo i ponavljam da mi iskreno, svojim riječima ispriča cijeli događaj.

Duboko je uzdahnula i počela govoriti, a ja sam je bez ikakvih potpitanja slušala.

Irena je, u jednom dahu iznijela kako je sinoć oko ponoći bila sa svojim dečkom Markom vani, da su s njima bila još dva njegova prijatelja koje ona ne poznaje, da ih je čekala u autu ispred lokala u kojemu su se oni zabavljali, da su joj u auto ušla dvojica nepoznatih muškaraca, odvezli je na mračno parkiralište u parku blizu lokala, da joj je

jedan od njih zaprijetio nožem, da su je "dirali" po grudima, da se od straha onesvijestila, a kada je došla k svijesti vidjela je da su na njoj samo gaćice i poderana potkošulja, da je nazvala svoju cimericu Miju, rekla joj "da je napadnuta" i da se do kuće dovezla bosa, polugola, u gaćicama i poderanoj potkošulji.

Nakon ovoga uslijedila su moja brojna potpitanja. Bila sam sigurna da Irena ne govori cijelu istinu. Možda nekoga štiti. Možda su "nepoznati počinitelji" zapravo prijatelji njezinog dečka Marka, što ona iz nekog razloga ne želi reći.

Irena tu mogućnost glatko odbija. Tvrdi da su je napali nepoznati muškarci koje nikada prije nije vidjela. Isto tako ustraje u tvrdnji da su je muškarci dirali po grudima te da se ostalih detalja ne sjeća jer je izgubila svijest. Nelogičnosti u izjavi pokušavam razjasniti novim pitanjima na koja Irena odgovara uz protupitanja "Zašto je to bitno?" ili "Čemu toliki detalji?"

Dok ja razgovaram s Irenom, u isto vrijeme moji kolege kriminalisti prikupljaju obavijesti od Irenine prijateljice Mije i dečka Marka.

Oboje su potvrdili Irenine navode. Mia je s puno emocija opisala dramatični noćni telefonski poziv svoje prijateljice, a iz njenih izjava smo saznali kako ju je Irena nazvala 13. 4. 2010. godine u 00,54 h, kroz plač joj rekla da su je napala dva muškarca, da se nalazi u svom automobilu u šumi na nepoznatom mjestu, da na sebi ima samo gaćice i razderanu potkošulju; nadalje, Mia je opisala kako je Irenu pitala je li ozlijeđena i može li voziti, upućivala je da se pokuša orijentirati i da vozi prema svjetlu. Cijelo su vrijeme bile u telefonskoj vezi i dočekala je Irenu na cesti u blizini njihova stana gdje se ona dovezla u svom automobilu bosa i odjevena samo u gaćice i potkošulju koja je na prednjem dijelu bila rastrgana. Pomogla joj je izići iz auta, ogrnula je svojim kućnim ogrtačem i dovela je do njihova zajedničkog stana. Irena je bila vidno šokirana i dugo jecajući čučala ispod tuša odjevena u gaćice i potkošulju u kojima se dovezla, a ispod tuša je izišla tek kada joj je u tome pomogao njezin dečko Marko kojega je Mia pozvala da odmah dođe. Na njihova pitanja o tome tko ju je, gdje i kako napao, odgovorila je da se događaja ne sjeća jer se od straha onesvijestila. Njihove savjete da napad prijavi policiji odbila je riječima: "Što da im kažem, onesvijestila sam se i ni sama ne znam da li su me silovali?"

Irenin dečko Marko potvrdio je da je dana 12. 4. 2010. godine oko ponoći, na njegov prijedlog Irena njega i njegova dva prijatelja svojim automobilom odvezla u noćni klub u kojemu ona nije htjela ostati, već ih je čekala u svom automobilu u blizini navedenog lokala. Oko 1,30 h nazvala ga je Irenina prijateljica Mia i rekla mu da su Irenu napali nepoznati muškarci, pa je odmah potom došao u Irenin stan, zatekao je kako plačući čuča ispod tuša odjevena u gaćice i razderanu potkošulju. Pomogao joj je izaći ispod tuša i tu je noć ostao uz nju, ali mu Irena nije željela pričati o događaju. Također je naveo kako je Irena odbila događaj prijaviti policiji, govoreći kako se događaja ne sjeća jer je izgubila svijest, te da je on insistirao na tome da radi zaštite svog zdravlja ode na ginekološki pregled. Tijekom razgovora, policijskom je službeniku rekao i to kako je on odnedavno razveden, da vezu s Irenom ne smatra ozbiljnom vezom, da mu je ona svojevrzni "ispušni ventil" te da mu novi brak, pa čak niti ozbiljna veza "nije ni na kraj pameti".

Markova dva prijatelja rekla su gotovo isto, odnosno da su neposredno prije kritičnog događaja s Markom i njegovom curom Irenom otišli u noćni striptiz-klub, da Irena

nije htjela ostati u klubu i da ih je čekala u svom autu. Njih su trojica poprilično popili gledajući striptiz-program. U neko vrijeme Marko je jednostavno otišao iz lokala, a njih su dvojica ostala do zore. Nemaju nikakvih saznanja o tome što se Ireni dogodilo.

Žurno pribavljeni ispis telefonskog prometa potvrđuje međusobnu telefonsku komunikaciju u navedeno vrijeme, a ispis Ireninog telefonskog prometa ne pokazuje komunikaciju s drugim operativno interesantnim osobama.

Dakle, istina je da se Ireni nešto dogodilo. Potvrđeno je da se te noći razodjevena, bosa, uplakana i vidno šokirana dovezla kući. U onome kako je opisala događaj bilo je elemenata kaznenog djela "silovanja u pokušaju" ili kaznenog djela "bludne radnje". No, da bi se događaj pravilno pravno kvalificirao trebalo je utvrditi točan tijek događaja. Irena je u nastavku razgovora svoj iskaz promijenila utoliko što je rekla da ipak nije izgubila svijest i da se događaja sjeća. U zapisniku o zaprimanju kaznene prijave navedeno je kako ju je 12. 4. 2010. godine oko 23,00 h nazvao njezin dečko Marko i pozvao da dođe u kafić blizu njezina stana, gdje je zatekla Marka u društvu sa još dva njegova prijatelja koje nikada do tada nije vidjela pa im ne zna ime. Primijetila je da su pripiti. Ostala je s njima u društvu, a oko ponoći ili 00,30 h Marko i njegovi prijatelji su htjeli promijeniti lokal i nastaviti sa zabavom. Marko je predložio da ih ona odveze svojim automobilom – na što je ona pristala, a jedan od Markovih prijatelja je rekao da on zna za lokal u blizini koji radi cijelu noć i pokazivao joj put do tog lokala. Vozila je po njegovim uputama i stala kod lokala kojemu nije vidjela ime već je samo zapamtila reklamnu ploču koja je prikazivala ženski lik. Parkirala je na parkiralištu ispred lokala u koji su svi zajedno ušli. Odmah po ulasku, osjetila se vrlo neugodno vidjevši da se radi o mračnom prostoru u kojemu su plesale oskudno odjevene žene. Na neki se način osjetila poniženom zbog mjesta na koje su je doveli i nije htjela ostati unutra. Marko je, uopće ne obraćajući pažnju na nju, odmah otišao do šanka. Njegovom je prijatelju rekla da ona tu neće ostati i da će ih čekati u autu.

Izišla je iz lokala, otključala vrata i sjela na sjedište suvozača. Ključeve automobila je odložila na otvorenu policu ispod autoradija i poslala SMS-poruku Marku u kojoj mu je napisala da ga čeka u autu. Očekivala je kako će Marko i njegovi prijatelji ubrzo doći, ali Marko joj nije odgovorio na poruku, niti je došao. Nakon nekih 15-ak minuta čekanja čula je da netko dolazi i vidjela da iz šumarka iza lokala dolaze dva muškarca odjevena u tamne trenirke s kapuljačama trenirke na glavi. Obojica su bili podjednake visine, negdje oko 175 – 180 cm, a jedan je bio jače građe, dok je drugi bio znatno mršaviji. Hodali su jedan uz drugog i pjevali, a kada su došli do njezinog automobila, mršaviji muškarac je otvorio stražnja vrata i sjeo na sjedište iza nje, dok je drugi, jači muškarac sjeo na mjesto vozača.

Uplašila se i počela plakati, pokušala otvoriti vrata i izaći iz automobila, ali joj je tada muškarac koji je sjedio iza nje pred lice stavio oštricu noža i rekao: "Nemoj vrištati, to ti neće ništa pomoći." Zapamtila je da je na ruci u kojoj je držao nož imao veći ručni sat okruglog oblika s crnim plastičnim remenom.

Tada je stariji muškarac uzeo ključ automobila koji je stavio u bravu motora i zatim pokrenuo automobil. Tom je prilikom zamijetila da mu je koža na licu uništena, da ima puno ožiljaka od prišteva i kako ima špicast nos. Ispod kapuljače mu je provirivala sijeda kraća kosa i po njezinoj je procjeni bio star oko 40 – 50 godina. Govorila je da uzmu sve njezine stvari i automobil i molila ih da je puste, na što je muškarac sa stražnjeg sjedišta rekao: "Ne trebaju nama nikakve tvoje stvari." Stariji muškarac je ništa ne govoreći okrenuo

automobil na parkiralištu i odvezao ga u smjeru odakle su njih dvojica došla. Nije palio svjetla i kratko je vozio, a zatim stao na mračnom i šumovitom dijelu.

Bila je u strahu za svoj život. Bojala se noža koji joj je pokazao muškarac sa stražnjeg sjedišta. Plakala je. Razmišljala je da u vožnji iskoči iz auta jer muškarac nije brzo vozio, no to se nije usudila učiniti. Muškarac sa stražnjeg sjedišta se tijekom te kratke vožnje samo smijao i rekao: "Prestani plakati već jednom."

Kada je vozač zaustavio automobil, vidjela je da se radi o nekoj vrsti neosvijetljenog parkirališta. Muškarac sa stražnjeg sjedišta je izašao iz automobila. Nadala se da će je tu ostaviti i ukrasti automobil, no on je otvorio vrata do nje i rekao joj da se skinе. Skamenjeno je sjedila na suvozačkom mjestu i plakala. On joj je skinuo jaknu i počeo skidati vestu. Tome se opirala i molila ga da je pusti. Oštro je rekao: "Diži ruke", i ona je nekom automatikom podigla ruke, a on joj je skinuo vestu tako da je ostala u trapericama i potkošulji. Uto je stariji muškarac izašao iz auta i nešto šapćući razgovarao s mladićem, te joj je prišao, primio je za noge i izvadio ih izvan automobila, a ona je ostala sjediti na svome mjestu. Skinuo joj je cipele s nogu i naredio joj da otkopča hlače. Plačući je učinila što je tražio, otkopčala hlače i povukla ih do koljena, a on ih je sasvim skinuo i bacio u unutrašnjost auta. Potom je mlađi muškarac ušao i sjeo na mjesto vozača te joj prišao s leđa i pokušao skinuti potkošulju. Čvrsto je stisnula ruke uz tijelo i molila ga da to ne čini, no on je tada uzeo kemijsku olovku, zabio je u potkošulju na mjestu između grudi i njome je razderao, a zatim joj ruku uvukao ispod grudnjaka i počeo je dirati po dojčkama. Plačući je ponavljala: "Molim vas, pustite me!", no stariji se muškarac, koji je stajao izvan auta i gledao kako je mlađi dira po grudima, samo nasmijao, a zatim rekao: "Ide neko, idemo!"

Vidjela je svjetla automobila koji se približavao. Mlađi muškarac je, vidjevši da im se približava vozilo, samo rekao: "Zbogom kučko, nisi baš neka", izašao iz automobila te se zajedno sa starijim muškarcem trčeći udaljio u mrak.

Šokirana ovim događajem još je neko vrijeme sjedila u automobilu panično se bojeći da se ti muškarci ne vrate. Nazvala je svoju cimericu Miju i rekla joj da su je napali neki muškarci, da je bez odjeće u nekoj šumi i da ne zna gdje se nalazi. Nije mogla prestati plakati tako da je Mia uopće nije razumjela. Sjeća se da joj je govorila da se smiri i polako govori. Pitala ju je može li voziti i upućivala je da samo vozi prema svjetlu.

Onako rastrgane potkošulje i u gaćicama premjestila se na mjesto vozača i nasumce počela voziti po toj šumi dok nije izbila na cestu. Cijelo vrijeme Mia je bila u telefonskom kontaktu s njom i rekla joj da će je čekati na ulici ispred stana. Kada se dovezla do ulice u kojoj stanuje, ugledala je Miju i tek tada zaustavila vozilo. Ona joj je prišla, pomogla joj da iziđe iz vozila i ogrnula je svojim ogrtačem koji je donijela iz stana. Primila ju je pod ruku i pomogla joj da dođe u stan. Odmah je, u gaćama i rastrganoj potkošulji čučnula u tuš-kabinu i pustila vodu da teče po njoj. Nije mogla prestati plakati. Mia je bila uz nju. Nije joj mogla ispričati što joj se točno dogodilo. Govorila joj je da se ne sjeća, jer se onесvijestila. Mia je tada nazvala Marka, rekla mu kako je ona "u užasnom stanju" i pozvala ga da odmah dođe.

Nakon 20-ak minuta Marko je došao. Cijelo to vrijeme ona je čučala ispod tuša i nije mogla ustati. Kada je Marko došao, pomogao joj je da iziđe ispod tuša, zagrlio je i rekao da će sve biti u redu. Pitao ju je što se dogodilo i gdje, a ona mu je samo mogla reći

da su je napali nepoznati muškarci koji su joj ušli u auto dok je čekala njega i njegove prijatelje ispred lokala.

Bila su 23,00 h kada je Irena, upozorena na posljedice lažnog prijavljivanja kaznenog djela, vlastoručno potpisala zapisnik o zaprimanju kaznene prijave protiv dvaju nepoznatih počinitelja kaznenog djela "bludne radnje".

Neposredno nakon zaprimanja kaznene prijave, utvrđeno je da se odjevni i drugi predmeti koje je Irena imala na sebi u vrijeme događaja nalaze u njezinom osobnom automobilu, pa je ono, do obavljanja očevida zapečaćeno službenim pečatom, dok su odjevni predmeti, u kojima je Irena došla u svoj stan neposredno nakon događaja, od nje privremeno oduzeti uz potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta.

Sljedeći dan Ekipa za očevide Policijske uprave zagrebačke obavila je očevid na/u Ireninom osobnom automobilu u kojemu je po navodima kaznene prijave počinjeno kazneno djelo i izuzela predmete i tragove vezane uz predmetno kazneno djelo o čemu je sastavljen zapisnik o očevidu i izvješće o kriminalističko-tehničkom pregledu mjesta događaja.

Kako je Irena prilikom podnošenja kaznene prijave ispričala da je o napadu nepoznatih muškaraca SMS-porukom obavijestila svog rukovoditelja, i s njime je obavljen obavijesni razgovor i tom se prilikom došlo do saznanja da je Irena odnedavno zaposlenica tvrtke i da se ni po čemu nije izdvajala od ostalih službenika i službenica. Potvrdio je i da mu je dana 13. 4. 2010. godine oko 17,00 h Irena poslala SMS-poruku iz koje je bilo vidljivo da je žrtva pokušaja silovanja počinjenog od strane nepoznatog počinitelja.

SMS-poruke su još uvijek pohranjene u njegovu mobitelu pa su prepisane i fotografirane o čemu je sastavljeno izvješće i fotografski elaborat.

S obzirom na to da Irena prilikom podnošenja kaznene prijave nije znala reći gdje se nalazi mjesto na koje je nepoznati počinitelj premjestio njezin osobni automobil prije počinjenja kaznenog djela, dana 14. 4. 2010. godine odvedena je na pokazivanje mjesta događaja. Dovala nas je do noćnog kluba, pokazala gdje je bio parkiran njezin automobil, a zatim navela da je nepoznati počinitelj njen automobil vozio ulicom pored toga kluba u park, a zatim do betoniranog parkirališta u mračnom i šumovitom dijelu parka. Nastavili smo vožnju u službenom automobilu prema Ireninim uputama uz noćni klub i nakon 50-ak metara naišli na spuštenu rampu. U blizini su zatečeni zaštitari koji fizički osiguravaju park i od njih smo saznali da se na kraju ulice nalazi rampa jer je unutar parka zabranjen promet svim vrstama prijevoznih sredstava na motorni pogon, da se rampa zaključava lokotom i podižu je samo zaštitari za prolaz vozilima tvrtke koja radi na održavanju nasada u parku, da kritične noći rampa nije podizana niti je bilo vozila koja su dolazila u blizinu rampe, te da unutar parka ne postoje parkirališta.

Suočena s utvrđenim činjenicama Irena je zatražila da još jedanput razgovaramo "nasamo". Tom je prilikom priznala da nije bila žrtva niti jednog kaznenog djela.

Objasnila je kako je bila jako povrijeđena i ponižena postupkom svog dečka Marka koji ju je sa svojim prijateljima doveo u striptiz-bar. Atmosfera u lokalu joj je bila vrlo neugodna. Zaostala je iza društva s kojim je došla, a oni su, ne obazirući se na nju, odmah sjeli za šank i naručili piće.

Prišla je Marku i rekla mu da ona neće ostati u tom lokalu, da joj se tu ne sviđa i zamolila ga da odu odatle, ali on nije htio izići s njom, već je ostao za šankom sa svojim prijateljima. Sama je izišla iz lokala i otišla do svog automobila na parkiralište gdje se povrijeđena Markovim ponašanjem rasplakala. Poslala mu je SMS-poruku da ga čeka u automobilu, no on joj nije odgovorio na poruku, niti je dolazio. Čekala je u automobilu 15-ak minuta i osjećala se "kao budala" jer ona u gluho doba noći čeka na takvom mračnom i ružnom mjestu dečka koji se sa svojim društvom zabavlja i gleda striptiz u baru. Bila je zaista očajna i tada je učinila nešto što ni sama ne može vjerovati da je učinila.

Skinula je cipele, traperice i majicu te ih bacila na stražnje sjedište gdje joj je već od ranije bila jakna, a zatim si sama poderala potkošulju. Željela je Marku prikazati da ju je netko napao dok se on zabavljao u lokalu, htjela je da se on zbog toga osjeća krivim, da ju žali i da se prema njoj odnosi s više pažnje i poštovanja.

Kada se skinula, plačući je nazvala svoju cimericu Miju kojoj je kroz plač rekla da su je napali neki ljudi, da je bez odjeće i da ne zna gdje se nalazi, te da cijeli daljnji opis događaja u potpunosti odgovara navodima iz kaznene prijave.

Irena je također navela da ni u jednom trenutku nije htjela događaj prijaviti policiji, već da je samo htjela da se Marko osjeća krivim i da se bolje ponaša prema njoj, no i Mia i Marko su insistirali da napad prijavi policiji. Govorila im je da se ne sjeća cijelog napada, da je vjerojatno izgubila svijest i da ne zna što se točno dogodilo pa da zato ništa ne želi prijaviti policiji. Oni su i dalje insistirali da onda barem ode na liječnički pregled kako bi liječnik utvrdio je li došlo do spolnog odnosa ili nije. Tu noć je Marko prema njoj bio vrlo obziran, pažljiv, nije insistirao da mu opisuje događaj i rekao je da razumije ako mu ne želi govoriti o detaljima napada, ali joj je rekao da svakako treba otići na liječnički i ginekološki pregled kako bi liječnik utvrdio je li došlo do spolnog odnosa i kako bi nju, ali i njega zaštitio od moguće spolne bolesti.

Vidjevši da odlazak na ginekološki pregled neće moći izbjeći, obećala je da će otići na pregled, a namjeravala je otići svojoj ginekologinji i tamo obaviti obični i redovni ginekološki pregled. Nazvala je polikliniku no nije mogla razgovarati s liječnicom već s medicinskom sestrom. Zatražila je hitan ginekološki pregled, a ona je insistirala da joj kaže razlog hitnosti, pa joj je rekla da je napadnuta prethodne noći, na što joj je ona rekla da u tom slučaju pregled mora obaviti u Klinici za ženske bolesti i porode. Čekala je da se Mia vrati s posla, te su oko 17,00 h došle na pregled u Kliniku za ženske bolesti i porode gdje su također insistirali da im kaže koji je razlog hitnog pregleda te je i njima morala reći da je napadnuta, nakon toga je opet nisu htjeli primiti na pregled bez znanja policije. Objasnili su joj da u slučaju seksualnog napada, ginekološki pregled treba zatražiti policija i donijeti potrebnu opremu za izuzimanje uzoraka i tragova.

Bilo je očigledno da će zakasniti na posao jer je taj dan trebala raditi u popodnevnoj smjeni, pa je morala o tome obavijestiti svojeg rukovoditelja. Poslala mu je SMS-poruku u kojoj je navela da je doživjela pokušaj silovanja i da se nalazi u Klinici za ženske bolesti i porode gdje treba obaviti pregled. On ju je odmah nazvao i pitao ju je li slučaj prijavila policiji, a kada mu je rekla da nije i da to ne bi ni željela, rekao joj je kako smatra da bi to svakako trebala učiniti, a ako to ne učini, da će on, po svojoj građanskoj dužnosti obavijestiti policiju. Nedugo nakon toga u bolnicu su došli policijski službenici, kojima

je, kao i liječniku rekla da se ne sjeća događaja i da ne zna što se točno dogodilo te im ispričala verziju sličnu onoj koju je ispričala Miji i Marku.

Mislila je da će sve završiti na tome, no policijski službenici su je doveli u Heinzelovu ulicu, gdje je trebala dati još detaljniju izjavu. Kako joj je liječnik u bolnici rekao da nema tragova spolnog odnosa, izjavu je prilagodila tome i opisala događaj kao u kaznenoj prijavi i usprkos upozorenjima o posljedicama lažnog prijavljivanja kaznenog djela, potpisala zapisnik o zaprimanju kaznene prijave. Osjećala se "u zamci" jer se sve više zaplitala u svoje laži, a bilo joj je vrlo neugodno reći da je sve izmislila. Bojala se da bi je zbog otkrivene laži Marko prezirao i smatrao je nenormalnom.

Svjesna je da je pogrešno postupila i jako joj je žao zbog toga. Svoj postupak ni sama ne može razumjeti. Opet ponavlja da ni u jednom trenutku nije željela podnositi prijavu policiji, ali da se, kad su bolnica ili njezin rukovoditelj obavijestili policiju, više nije znala izvući iz te situacije, pa je ustrajala u laži misleći da time neće nikome naštetiti. Mislila je da policija neće s toliko pozornosti pristupiti njenoj prijavi i nadala se da će sve završiti podnošenjem prijave budući da je navela da su je napali nepoznati muškarci koje nije dobro vidjela, no kad je policija počela provjeravati njezin iskaz u svim detaljima, shvatila je da je najbolje da iskreno prizna da je lažno prijavila da je na njenu štetu počinjeno kazneno djelo.

Nakon ovoga priznanja protiv Irene je podnesena kaznena prijava Općinskom državnom odvjetništvu u Zagrebu zbog osnovane sumnje da je počinila kazneno djelo iz članka 302. stavka 2. KZ-a – *lažno prijavljivanje kaznenog djela* za koje pokretanje kaznenog postupka nije prepušteno privatnoj tužbi ili povodom prijedloga.

Odjevni predmeti koji su tijekom očevida pronađeni i privremeno oduzeti vraćeni su joj uz pismenu potvrdu, dok su ostali biološki tragovi izuzeti prilikom ginekološkog i liječničkog pregleda kao i tijekom očevida uništeni sukladno s pravilima o uništenju *corpore*.

Općinsko državno odvjetništvo podiglo je optužni prijedlog protiv Irene. Ukoliko je sud proglasi krivom, može biti kažnjena novčanom kaznom do sto dnevnih dohodaka ili kaznom zatvora do tri mjeseca.

Marko je prekinuo intimnu vezu s njom.